

важнитѣ укрепени точки на крепостѣта и да смѣнятѣ вѣрнитѣ стражи съ свои. На търновци бѣ забранено, подѣ смъртна заплаха, да напуцатѣ домоветѣ си отѣ залѣзъ слънце до пладне. Тежко вѣорѣжжени дружини обикаляха неспирно всички улици и площади, като забраняваха на повече отѣ трима души да се сбиратѣ на едно мѣсто. Царица Елена и децата ѣ бѣха изпратени вѣ мѣнастиръ. Най-преданитѣ войводи и боляри бѣха избити.

Вѣрнитѣ на Асѣна властели непрестанно пристигаха съ опълченията си вѣ помощъ на царския братѣ. Отѣ всички страни, отѣ Карвунската хора, отѣ Боруйската, отѣ мѣстността „Сто могили“, отѣ Маторскитѣ и Емонски гори, та чакѣ отѣ Сръдецѣ и отѣ Понта се стичаха боляри и войводи съ людетѣ си, за да ускорятѣ падането на бунтовницитѣ.

Но Калопетърѣ бѣ решилѣ да изчака размирницитѣ сами да се предадатѣ. Гладѣ и липса на орѣжие щѣше да ги накара да смиратѣ надменността си и да признаятѣ вината си. Не биваше да се превзема съ сила и пристѣплѣ яката твърдиня, да се разрушаватѣ стени и бойници съградени, за да бранятѣ българската столица само отѣ нападението на враговетѣ. Не, не трѣбваше заради безумната гордостѣ на Иванко, който бѣ дрѣзналѣ да увѣнчае предателското си чело съ българския царски вѣнецѣ, да се разваля съграденото съ толкова трудѣ, съ толкова обичѣ.

Времето самѣ работѣше вѣ полза на Асѣновскитѣ привѣрженици. Това добре чувствуваха и людетѣ на Иванко, на новия царѣ Иванѣ, както се бѣ нареклѣ безстидниятѣ узурпаторѣ. Вѣ краткитѣ схватки съ обсадителитѣ, тѣ губѣха хора и орѣжия, а нападателитѣ отѣ день на день се засилваха, орѣжието имѣ непрестанно се увеличаваше, храната имѣ бѣ обилна, безѣ мѣра.

Вѣ Търновградѣ чувалитѣ съ брашно бѣха прочетени. Стражитѣ възпираха съ сила негодуването на народа. Ала когато брашното се свършеше? Тогава и скѣпо платенитѣ наемници щѣха да хвърлятѣ орѣжие и да се присѣдинятѣ къмѣ Петра.